

I TRIBUNA

El conte de la inversió estrangera i la política de l'obscuritat

JAUME BARTUMEU CASSANY, CONSELLER GENERAL I MEMBRE DE SOCIALDEMOCRÀCIA I PROGRÉS D'ANDORRA

Superada la simbòlica xifra dels dos anys, el Govern de DA certifica cada dia que passa un fracàs aclaparador, una desorientació sense remei i una sensació creixent de carrer sense sortida.

Si fins fa poc el país havia agafat un rumb desconegut, ara, després de la confessió pública del ministre d'Exteriors sobre el fracàs de l'arribada de la inversió estrangera, ja estem en camí de no anar enlloc. Ens han portat a un cul-de-sac.

El full de ruta que pretenia tenir Antoni Martí s'ha esvaït. Han perdut la carta de navegació.

Els que pretenien encapçalar l'*onada taronja* i portar-la a bon port s'han quedat sense brúixola i sense mapa.

Les improvisacions s'han imposat en el dia a dia, mentre que ocultacions i tergiversacions s'han convertit en instruments de govern.

Els indicadors econòmics d'Andorra, publicats aquest mes de maig pel servei d'Estudis de Banca Privada

d'Andorra, no mostren cap símptoma clar de recuperació econòmica.

Cau el consum i les xifres indiquen que estem en el cicle baixista més important dels últims quaranta anys.

La xifra mitjana del mercat de treball l'any 2012 és similar a la de fa deu anys i el nombre d'assalariats està en continu retrocés.

El Govern de DA ho està deixant tot pendent per a un hipotètic "després" de la crisi.

Tot sembla fàcil per a aquells que es creuen el seu propi conte de fades.

Gairebé tothom arriba a la conclusió que el 2013 serà, en termes econòmics, igual de dolent que el 2012 i també que serà l'any en el qual tocarem fons en aquesta crisi, que es va iniciar als Estats Units l'any 2008.

Mentrestant la desocupació trenca la cohesió social i impedeix que es recuperin el consum i la inversió. Es destrueix així l'estabilitat de la feina i apareixen fenòmens de regressió, com

un reagrupament de les llars familiars a l'entorn de pares i padrins per evitar situacions de pobresa.

Aquesta és la realitat que té al davant el Govern d'Antoni Martí i, com més trigui a acceptar-la, més probabilitat existeix que li acabi esclatant a les mans.

Acceptar i reconèixer la situació significaria reconèixer que la desocupació, la pèrdua de la feina, no és una tragèdia conjuntural que pugui desaparèixer màgicament en els propers trimestres per l'efecte d'unes reformes sempre anunciades però mai aplicades.

Dos anys després de l'*onada taronja*, s'ha agreujat enormement la desocupació.

I el Govern de DA sap, o té la capacitat prospectiva per saber, que en els propers trimestres continuarà la destrucció de llocs de treball, perquè el sector comercial no millora, la construcció està gairebé aturada i els serveis només repunten tímidament de manera estacional.

El consum de les famílies depèn dels seus ingressos nets disponibles. Doncs bé, d'aquí fins a finals del 2014 és molt difícil pensar que l'ocupació millori, els salaris augmentin, els impostos baixin o les transferències públiques permetin relançar l'activitat. En aquestes condicions, i tenint en compte que moltes ja estan força endeutades, ¿per què les famílies podrien consumir més?

Fins a les declaracions de la setmana passada del ministre Gilbert Saboya, el Govern encara insistia que les seves polítiques tenien efectes positius. Era la política de l'aparador ideal i l'obscuritat real.

Ara ja s'ha acabat la comèdia. Si no es prenen decisions directes sobre el mercat laboral i s'apliquen polítiques de demanda i creació de llocs de treball, l'ocupació i amb ella l'economia privada, però també la pública, s'acosten a tota velocitat cap a un col·lapse total.

L'economia està molt malament però l'equivocació està en la fórmula de DA, el programa i les prioritats. En una situació d'emergència nacional s'ha de canviar de política econòmica.